

Ωδή δευτέρα
[XII]
Εἰς Ψαρά

α΄

Ερατεινή, γλυκεία
θυγάτηρ Υπερίονος,
πόσον, ω χρυσοβλέφαρος,
πόσον δεκτὴ και νόστιμη
5 φέγγεις ω ημέρα.

β΄

Ελεύθερος ἢ δούλος
τί χρησιμεύει αν εἶναι,
μόνον ας ζήσει ο άνθρωπος,
ὅτι εἶναι η γη παράδεισος,
10 και η ζωή μία.

γ΄

Δεύτε, ενώ τα της Κύπριδος
δάκτυλα μυρισμένα
τας χορδὰς κολακεύωσι,
και η τρυφερά κιθάρα
15 τον κόσμον θέλγει·

δ΄

Τρέξατε σεις ω αμέριμνα
πλήθη λαών· τον μέγαν
μελίφρονα αμφορέα
του Βασσαρέως αδράξατε
20 νέοι και παρθένοι.

ε΄

Με χιτώνα σιδώνιον,
με σάνδαλα χρυσόδετα
χοροβατούντες ψάλατε
ἢ την στροφήν την λέσβιον,
25 ἢ τέιον μέλος.—

ς΄

—Φθάνει τώρα το κέρασμα,
φθάνει ο χορός, και τ' ἄσμα·
κάθε ηδονὴ το μέτριον
εάν αγαπά, ας προσφύγομεν
30 εις χαράν ἄλλην.

ζ΄

Εδώ υπό τον πολύφυλλον
και δροσερόν κεδρώνα
ελάτε, ας αναπαύσομεν
το κορμί μας και ας ἔχομεν
35 τ' ἄνθη διά στρώμα.

η΄

Ἐνα φιλί... κι ἐν' ἄλλο...
Ἐρωτα τρέξε, ἐξάπλωσον
αιώνια τα πτερά σου,

σκέπασον το μυστήριον
40της εορτής σου.

θ'

Ούτω, καθό η ταχύπους
Ίρις λάμπει και αβίαστος
με τα ζεφύρια πνεύματα
φεύγει, δι' εμάς αδάκριτοι
45φεύγουν οι ημέραι.—

ι'

—Αναίσχυντα φρονήματα
των αγεννέων ανθρώπων·
ύμνοι μανίας, που εφύγατε
από τα οδόντια του άδου
50στίχοι Ερινύων·

ια'

Αν της δικαιοσύνης
περιβλαστεί το σκήπτρον,
αν φιλόανθρωπον φύσημα
εις την καρδίαν εισπνέει
55των βασιλέων·

ιβ'

Αν η αρετή, κι ο ελεύθερος
νόμος ως άγια χρήματα
ειλικρινώς λατρεύονται,
τότε καθό ο παράδεισος
60δίδει η γη ρόδα.

ιγ'

Αλλ' η ζωή και τότε
δεν είναι διά τον βλέποντα
άνθρωπον τους αστέρας
άλλο παρά προοίμιον
65αθανασίας.

ιδ'

Ιδού τα πολυτάραχα
κύματα της θαλάσσης·
ιδού, ιδού των αμώμων
Ψαρών δικαιοτάτων
70οι τραχείαι πέτραι.

ιε'

Αυτού καμία κιθάρα
φθοροποιός, όχι όργια,
όχι κρότος Μαινάδων,
ούτ' Έρωτος παιγνίδια
75τον νουν συγχύζουν.

ις'

Αλλ' ως, κατά το βράδυ
το θερινόν, ανάπτονται
ταχείαι, συχνάί οι ολύμπια
αστραπαί και θαμβώνουσι
80τους οδοιπόρους·

ιζ΄

Ούτως τα μεν θηκάρια
σωρηδόν ερριμμένα
κρύπτουν την γην, τους βράχους·
ο δε σιδηροχάρμης
85άφοβος Άρης,

ιη΄

Κινεί την νήσον. Χίλια
πολέμου χάλκεα όργανα
βροντούν· εις τον αέρα
των ξίφων μύριαι γλώσσαι
90λάμπουν, κλονούνται.

ιθ΄

Μία βοή σηκώνεται,
μία μόνη επιθυμία,
και ωσάν ακτίνα ουράνιος,
ως φλόγα εις δάση ευάνεμα
95καίει τας καρδιάς.

κ΄

«Υπέρ γονέων και τέκνων,
υπέρ των γυναικών,
υπέρ πατρίδος πρόκειται
και πάσης της Ελλάδος
100όσιος αγώνας.

κα΄

Θαλπτήριον της ημέρας
φως, διά πάντοτε χαίρε·
και σεις οπού ευφραίνετε
με φωνήν ηδυόνειρον
105της γης τα τέκνα,

κβ΄

Χαίρετ' ελπίδες.— Ήλθε
της Άγαρ το υπερήφανον
σπέρμα· επάνω εις τας όχθας
των Ψαρών, αλαλάζον
110σφόδρα, κατέβη.

κγ΄

Ω πατρίς, την εκούσιον
δέξου θυσίαν»... —Αστράπτει.
—Σεισμός πολέμου ακούεται.
Υπό τύμβον υψήνορα
115ήρωες κοιμώνται.

κδ΄

Επί το μέγα ερείπιον
η Ελευθερία ολόρθη
προσφέρει δύο στεφάνους·
έν' από γήινα φύλλα,
120κι άλλον απ' άστρα.

